ECLI:LV:AT:2018:0620.A420600011.2.S

Lieta Nr. A420600011

SKA-215/2018
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS
Rīgā 2018.gada 20.jūnijā

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Rudīte Vīduša,
tiesnese Līvija Slica,
tiesnese Ieva Višķere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2011.gada 8.augusta lēmuma Nr. 22.4.7/53984 atcelšanu daļā, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 5.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests pieteicējam /pers. A/ veica iedzīvotāju ienākuma nodokļa auditu par 2007. un 2008.gadu. Ar Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora p.i. 2011.gada 8.augusta lēmumu Nr. 22.4.7/53984 (administratīvais akts tā galīgajā noformējumā) daļēji atcelts, bet daļēji atstāts negrozīts zemākas iestādes lēmums, proti, atstāts spēkā pieteicējam papildu samaksai budžetā noteiktais iedzīvotāju ienākuma nodoklis par 2007. un 2008.gadu kopā 623 738,47 lati (887 499,89 *euro*), nokavējuma nauda 241 001,55 lati (342 914,31 *euro*) un soda nauda 311 869,24 lati (443 749,95 *euro*).

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu atcelt daļā, ar kuru noteikts pienākums samaksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli, nokavējuma naudu un soda naudu.

[3] Izskatījusi lietu sakarā ar pieteicēja un Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzībām, Administratīvā apgabaltiesa ar 2016.gada 5.septembra spriedumu pieteikumu noraidīja. Spriedums, pievienojoties arī pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai motivācijai, pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Valsts ieņēmumu dienests, ievērojot likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 8.panta 10.punktu, 10.panta pirmās daļas 2. un 5.punktu, kā arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.pantu, bija tiesīgs pārbaudīt nodokļu maksātāja deklarācijā uzrādīto datu ticamību, kā arī auditā noteikt ar nodokli apliekamo ienākumu un maksājamo iedzīvotāju ienākuma nodokli.

[3.2] Dienests neatzīst vekseļa pārdošanas faktu kompānijai „Trading Point Limited" un neuzskata, ka 2 482 092,90 lati (4 000 000 *euro*), ko pieteicējs saņēmis no minētās kompānijas, ir saistīti ar vekseļa pārdošanu, bet uzskata tos par citiem pieteicēja ienākumiem.

No lietas materiāliem izriet, ka 2007. un 2008.gadā pieteicēja „Nordea Finland Plc" Latvijas filiāles bankas kontā no kompānijas „Trading Point Limited" pārskaitīti attiecīgi 1 550 877,60 lati un 931 215,30 lati. Pieteicēja pārstāvis iesniedza dienestam vekseļa Nr. 45879 kopiju. No tās izriet, ka vekselis izdots 2006.gada 12.decembrī Kiprā, vekseļa emitents ir Kiprā reģistrēta kompānija „M.R. Marketbest Limited", vekseļa turētājs ir pieteicējs, samaksa izdarāma uz rīkojuma pamata Gibraltārā reģistrētai kompānijai „Trading Point Limited", vekseļa nominālvērtība ir 4 000 000 *euro*, un tāda ir arī vekseļa pārdošanas vērtība.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ tiešām ir bijušas vekseļa nodošanas darījumā iesaistīto kompāniju pilnvarotās personas, kā tiek norādīts dokumentos, un nav saprotami apstākļi, kādos šīs personas pilnvarotas. Nav informācijas par pilnvaru kopiju apliecināšanas kārtību, vietu un laiku. Līdz ar to pilnvaru kopijas un pilnvarnieku sagatavotās izziņas nav atzīstamas par pierādījumiem darījumu faktiskās norises atzīšanai. Minētie dokumenti satur būtiskas pretrunas, kas liek apšaubīt to ticamību.

Izvērtējot datus par kompāniju dibināšanu, atzīmes par vekseļa iegādi, kā arī kompānijas „M.R. Marketbest Limited" ziņojumu un gada pārskatu un /pers. B/ apliecinājumu un izziņu, secināms, ka viena publiskajā reģistrā vēl nereģistrēta kompānija „M.R. Marketbest Limited" izdevusi otrai publiskajā reģistrā vēl nereģistrētai kompānijai „Ventex (NZ) Limited" vekseli par summu 4 000 000 *euro*. Savukārt pieteicējs veicis četrus maksājumus, katru par 1 000 000 *euro*, maksājumu veikšanas brīdi vēl nereģistrētai kompānijai „Ventex (NZ) Limited". Turklāt 2005.gadā, kad pieteicējs veicis pirmos divus maksājumus, vekseļa izdevēja – kompānija „M.R. Marketbest Limited" – joprojām nebija reģistrēta Kipras Republikas Uzņēmumu reģistrā.

Lietas materiālos arī norādīti trīs dažādi datumi, kad pieteicējs it kā ieguvis vekseli Nr. 45879, proti, 2006.gada 12.decembris (kad kompānija „M.R. Marketbest Limited" izdeva vekseļa dublikātu, kurā kā vekseļa turētājs norādīts pieteicējs), 2006.gada 15.decembris (vekseļa izdevējas 2006.gada pārskatā norādītā informācija par vekseļa pāreju no kompānijas „Ventex (NZ) Limited" pieteicējam) un 2006.gada 20.decembris (pieteicēja pēdējais veiktais maksājums kompānijai „Ventex (NZ) Limited" par vekseli).

No publiskajā tīmeklī pieejamās informācijas izriet, ka visi uzņēmumi, kas reģistrēti un izveidoti adresē Level 5, 369 Queen Street, Auckland, New Zealand, tostarp arī kompānija „Ventex (NZ) Limited", tika slēgti ar Jaunzēlandes valsts iestādes lēmumu 2011.gada jūnijā. Uzņēmumu slēgšanas iemesls ir Organizētās noziedzības un korupcijas apkarošanas programmas ziņojums par to, ka attiecīgajā adresē aģents ir reģistrējis 2500 uzņēmumus, kas izmantoti noziedzīgu grupējumu, musulmaņu kaujinieku grupas *Hezbollah*, krievu un meksikāņu karteļu naudas atmazgāšanai, vai lai to īpašnieki izvairītos no nodokļu samaksas. Atsevišķās publikācijās ir uzskaitītas valstis, kurās veikta noziedzīgā tīkla darbība, starp tām minēta arī Latvija un Latvijas kredītiestādes. Tāpat konstatēts, ka kompānijas „Ventex (NZ) Limited" direktore Stella G.Port Luī ir direktore vairāk nekā 380 kompānijām, kuru kapitāldaļu turētājs ir kompānija „GT Group Limited" un kuru juridiskā adrese ir tāda pati kā kompānijai „Ventex (NZ) Limited".

No publiskajā tīmeklī pieejamās informācijas konstatējams, ka kredītiestādei AB „UKIO BANKAS", kas norādīta kā labuma guvējas kompānijas „Ventex (MZ) Limited" kredītiestāde, kurā pieteicējs ieskaitījis naudas līdzekļus, uzsākts maksātnespējas process pēc Lietuvas centrālās bankas pieprasījuma.

No lietas materiāliem arī nav saprotams, vai vekselis Nr. 45879 2009.gadā ir apmaksāts un iznīcināts, vai arī 2011.gada janvārī kompānijai „Trading Point Limited" joprojām bija tiesības saņemt vekselī norādīto naudas summu.

Naudas līdzekļu plūsma starp kontiem kredītiestādēs ir pierādīta. Tomēr apšaubāms, ka nauda, ko pieteicējs pārskaitīja kompānijai „Ventex (NZ) Limited" un saņēma no kompānijas „Trading Point Limited", ir saistīta tieši ar vekseļa iegādi un pārdošanu. Tiesai nav iesniegts vai uzrādīts vekseļa oriģināls, bet ir iesniegta neapliecināta dokumenta kopija. Turklāt tas, pēc pieteicēja pārstāvja teiktā, ir sākotnējā vekseļa dublikāts, līdz ar to dokumentam nav nekāda juridiskā spēka. No vekseļa nevar gūt skaidru priekšstatu par darījuma būtību, kurā valstī, kādas kompāniju amatpersonas vai pilnvarotās personas darījumus slēgušas. Nav iespējams secināt darījuma patieso mērķi un veidu. Pašā vekseļa tekstā norādīts, ka tā vērtība un atdodamā naudas summa ir vienāda (4 000 000 *euro*), un pieteicēja pārstāvis noliedza procentu saņemšanas faktu. Tomēr no kompānijas „M.R. Marketbest Limited" gada pārskata izriet, ka saskaņā ar parādzīmes noteikumiem tai ir noteikta efektīvā procentu likme – četri procenti.

Apkopojot minēto, atzīstams, ka 4 000 000 *euro*, ko pieteicējs saņēmis no kompānijas „Trading Point Limited", nav saistīti ar vekseļa pārdošanu. Dienests pamatoti minēto naudas summu uzskatījis par citu pieteicēja ienākumu, kurš nav pamatots ar dokumentāliem pierādījumiem un ir apliekams ar nodokli saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.panta trešās daļas 11.punktu redakcijā, kas bija spēkā līdz 2007.gada 11.jūnijam, un 12.punktu redakcijā, kas bija spēkā no 2007.gada 12.jūnija.

[3.3] Dienests pamatoti atzina par apliekamu pieteicēja ienākumu 25 760,59 ASV dolārus, ko pieteicējs saņēmis no kompānijas „Laguna Banyan Tree Ltd". Lietā nav pierādīts, ka minētā naudas summa, kas 2008.gadā pārskaitīta uz pieteicēja bankas kontu, saņemta par iesaistīšanos villu izīrēšanas shēmā.

[3.4] Apelācijas sūdzības argumenti neatspēko secinājumu, ka pieteicēja darījumi ar vekseli nav izsekojami un ir vērtējami kritiski.

[4] Pieteicējs par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kurā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Valsts ieņēmumu dienests sākotnējā lēmumā ir atzinis pieteicēju par iekšzemes nodokļu maksātāju (rezidentu). Tiesa, izskatot lietu, nedz pirmajā, nedz apelācijas instancē nepārbaudīja, vai dienests pareizi piemērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 14.panta otro daļu, kas paredz, ka fiziskā persona tiks uzskatīta par rezidentu, ja šīs personas pastāvīgā dzīvesvieta ir Latvijas Republikā vai ja šī persona uzturas Latvijas Republikā 183 dienas vai ilgāk jebkurā 12 mēnešu periodā, kas sākas un beidzas taksācijas gadā, vai šī persona ir Latvijas pilsonis, ko ārzemēs nodarbina Latvijas Republikas valdība. No lietā esošajiem pierādījumiem, kurus tiesa nav vērtējusi, redzams, ka pieteicējs ir Krievijas Federācijas rezidents.

Tiesa attiecīgi prettiesiski ir atzinusi Valsts ieņēmumu dienesta tiesības auditēt pieteicēju par 2007. un daļā par 2008.gadu un nepamatoti piemērojusi tiesību normas, kas attiecas uz rezidentiem.

[4.2] Tiesa procesuāli nepareizi piemērojusi ārvalsts tiesību normas – Kipras Līgumtiesību likuma 138.pantu –, nepārliecinoties par tiesību normas patieso saturu un atbilstību konkrētajai faktiskajai situācijai. Tā kā Administratīvā procesa likums neregulē ārvalsts likuma piemērošanu, vajadzēja izmantot civilprocesā noteiktos principus – Civilprocesa likuma 654. un 655.pantu.

Pat ja tiesa normu piemērojusi pareizi, pieteicēja ieskatā, bija jāpiemēro speciālā tiesību norma – Kompāniju likuma 34.pants.

[4.3] Tiesa nepareizi interpretējusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantu un Administratīvā procesa likuma 150.pantu attiecībā uz pieteicēja pienākumu piedalīties pierādījumu savākšanā.

Minētās normas nav pretrunā, bet viena otru papildina. Pierādīšanas nastai jābūt reāli īstenojamai. Pierādījumu apjoms, ko konkrētajā lietā prasīts nodrošināt pieteicējam, ir bijis nesamērīgs. Pieteicējam nepamatoti uzlikts pienākums pirms darījuma uzsākšanas veikt ārvalstu darījuma partneru pilnīgu auditu, ieskaitot pārbaudes veikšanu, vai darījumu partneris citā valstī ir izpildījis attiecīgās valsts prasības par dažādu partnera organizācijas dokumentu noformēšanu. Viena darījuma vajadzībām tas nav nedz samērīgi, nedz iespējami, nedz nepieciešami. Pieteicējam bija, privātpersonas izpratnē, pietiekami netiešie pierādījumi par darījumu partneru tiesībspēju un rīcībspēju. Tostarp, jāņem vērā spēja veikt bezskaidras naudas norēķinus, jo par personas eksistenci ir pārliecinājusies kredītiestāde.

[4.4] Tiesa nepareizi novērtējusi pierādījumus. Pieteicējas iesniegtie pierādījumi tieši apliecina, ka norēķini notikuši par vekseli. Tiesa pretēji Administratīvā procesa likuma 152.panta pirmajai daļai un 167.pantam atteikusies pieņemt vekseļa kopiju un citu dokumenta kopijas kā pierādījumus. Tiesa nav vērtējusi ārvalsts likumu prasības attiecībā uz dokumentu atvasinājumu noformēšanu un piešķīrusi nozīmi formālo rekvizīti neatbilstībai Latvijas Republikas likumu prasībām. Jebkurā gadījumā minētie pierādījumi ir dokumenti Dokumentu juridiskā spēka likuma izpratnē un tādēļ pieņemami kā rakstveida pierādījumi.

[4.5] Tiesa nav ievērojusi procesuālā taisnīguma un objektīvās izmeklēšanas principu, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu un 150.panta ceturto daļu. Tiesa apšaubīja tiesā iesniegto /pers. C/ apliecināto dokumentu kopijas; no minētajiem dokumentiem izriet /pers. C/ tiesības pārstāvēt kompāniju „Trading Point Limited", kā arī minētās kompānijas tiesībspēja un rīcībspēja.

Pēc pieteicēja iesniegtā lūguma izprasīt pierādījumus no Gibraltāra, Kipras un Jaunzēlandes kompetentajām iestādēm un informācijas sniegšanas pieprasījuma Tieslietu ministrijai nesekoja nekāda tālāka tiesas rīcība. Kad, izmantojot šobrīd pieejamās informācijas tehnoloģijas, pieteicējs pats rada iespēju iegūt informāciju, tiesa to pieteicējam neļāva.

[5] Valsts ieņēmumu dienests par pieteicēja kasācijas sūdzību iesniedza paskaidrojumu, kurā kasācijas sūdzību neatzina, norādot, ka apgabaltiesa pareizi veikusi pārbaudi par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[6] Atbildot uz Augstākās tiesas aicinājumu sniegt paskaidrojumu par pieteicēja kasācijas sūdzībā ietverto argumentu par pieteicēja nerezidenta statusu, Valsts ieņēmumu dienests argumentē, ka atbilstoši dienesta rīcībā esošajai informācijai pieteicējs auditētajā laikposmā bija Latvijas Republikas rezidents atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 14.panta otrās daļas 1. un 2.punktam, tādēļ pieteicēja arguments neietekmē lietas izskatīšanas rezultātu.

[7] Pieteicējs iesniedza papildu paskaidrojumus, kuros vērš uzmanību, ka Valsts ieņēmumu dienests tiesai iesniegtajā pieteicēja statusa vērtējumā ir piemērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 14.panta otrās daļas redakciju, kas stājās spēkā 2013.gada 11.janvārī, gandrīz piecus gadus pēc auditētā perioda. Līdz ar to dienesta norādītie fakti par deklarēto dzīvesvietu nav būtiski, savukārt informācija par pieteicēja nodarbinātību jāvērtē kritiski – kopsakarā ar pieteicēja Latvijā pavadīto laiku.

Motīvu daļa

[8] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa nav pārbaudījusi Valsts ieņēmumu dienesta lēmuma pamatotību attiecībā uz to, ka pieteicējam veikts audits kā Latvijas Republikas rezidentam.

[9] Kā konstatējams no lietas materiāliem, pieteicējs šādu argumentu nebija izteicis, vēršoties ar pieteikumu pirmās instances tiesā, bet izklāstījis savu iebildumu apelācijas sūdzības papildinājumā, kas tika iesniegts tikai īsi pirms noteiktā lietas izskatīšanas datuma apgabaltiesā.

Šādu rīcību nevar uzskatīt par godprātīgu procesuālo tiesību un pienākumu izmantošanu, uz ko īpaši norāda Administratīvā procesa likuma 148.panta otrā daļa.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 186.panta otrās daļas 5.punktam pieteicējam pieteikumā ir jānorāda pieteikuma pamats un pierādījumi, ja tādi ir viņa rīcībā. Tas nozīmē, ka tiesa, pārbaudot administratīvā akta tiesiskumu atbilstoši Administratīvā procesa likuma 250.panta pirmajai un trešajai daļai, kas prasa vērtēt administratīvā akta tiesiskumu, pārbauda to atbilstoši tiem pieteicēja iebildumiem, kas norādīti pieteikumā. Lai arī administratīvajā procesā tiesa objektīvi veic lietas izmeklēšanu, primāri tas ir pieteicēja uzdevums – norādīt, kādi ir tā iebildumi pret iestādes izdoto administratīvo aktu, jo tieši pieteicējs zina savu tiesisko un faktisko situāciju, pierādījumus, kas to apstiprina, un tādējādi var sniegt tiesai norādes par iestādes lēmuma prettiesiskumu.

Vēl jo vairāk tas attiecināms uz lietas izskatīšanu apelācijas instances tiesā, kas izskata sūdzību par pirmās instances tiesas nolēmumiem. Vairāku instanču tiesu sistēma pastāv, lai dotu iespēju augstākas instances tiesai pārbaudīt zemākas instances tiesas nolēmuma pareizību un novērst pieļautās kļūdas, nevis vienkārši nodrošināt lietas vairākkārtēju izskatīšanu pilnā apjomā. Tā Administratīvā procesa likuma 292.panta pirmā daļa paredz, ka apelācijas sūdzībā norāda, kā izpaužas pārsūdzētā sprieduma nepareizība (6.punkts); ja tiek pieteikts lūgums par pierādījumu vākšanu, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpamato, kādēļ šie pierādījumi nebija iesniegti pirmās instances tiesā (7.punkts). Tātad ir redzams, ka apelācijas instances uzdevums ir tieši pirmās instances tiesas sprieduma pareizības pārbaude, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējs tikai ar pamatotiem iemesliem var norādīt uz jaunu pierādījumu ievākšanas nepieciešamību.

Ievērojot minēto, pieteicējs nevarēja sagaidīt, ka pirmās instances tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 250.pantam pati pēc savas iniciatīvas sāks apšaubīt iestādes viedokli par pieteicēja rezidenta vai nerezidenta statusu, ja pieteicējs pats par to neuzsāka strīdu.

Tā kā pieteicējs par to neuzsāka strīdu pirmās instances tiesā, vispārīgi arī apgabaltiesai būtu jāaprobežojas tikai ar to iebildumu izvērtēšanu, kas saistīti ar pirmās instances tiesas sprieduma nepareizību.

Apgabaltiesa ir pievienojusi apelācijas sūdzības papildinājumus lietai, bet spriedumā nav ietvērusi nekādu vērtējumu par šo pieteicēja argumentu. Ievērojot, ka pieteicēja arguments ir par lietā būtisku apstākli – pieteicēja nodokļu maksātāja statusu un no tā izrietošām Valsts ieņēmumu dienesta tiesībām aprēķināt nodokļu parādu – tiesai par to bija jāsniedz vērtējums, vai arī jānorāda, ka arguments apelācijas instances tiesā ir nepieļaujams.

Tā kā apelācijas sūdzības papildinājumi tika pievienoti lietai, bet vispār netika novērtēti, tas ir uzskatāms par procesuālu pārkāpumu.

Līdz ar to ir jāpārbauda pārkāpuma nozīme un ietekme uz lietas izskatīšanas rezultātu.

[10] Pieteicēja iebildums par viņa nerezidenta statusu ir nesaraujami saistīts ar jautājumu par to, vai un kādā veidā Valsts ieņēmumu dienests var veikt nodokļu samaksas pareizības pārbaudi un noteikt konkrētus nodokļu maksājumus Latvijā.

Gan atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 4.panta otrajai daļai un 14.panta piektajai daļai, gan likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 2.panta 2.punktam arī nerezidenti maksā nodokli par ienākumiem, ko guvuši Latvijas Republikā. Tādējādi nerezidenta statuss pats par sevi neizslēdz pieteicēja pienākumu maksāt iedzīvotāju ienākuma nodokli par ienākumiem, kas gūti Latvijas Republikā.

Vienlaikus jāņem vērā, ka ne visas nodokļu likumu normas būs vienlīdz attiecināmas uz nerezidentiem. Citstarp šajā lietā Valsts ieņēmumu dienests, ievērojot tā līdzšinējo viedokli par pieteicēja atbilstību rezidenta statusam, nav sniedzis savu ieskatu par to, vai nerezidentam ir iespējams uzsākt auditu, pamatojoties uz apstākli, ka tā izdevumi pārsniedz ienākumus, kā arī uz aprēķinu pamata noteikt ar nodokli apliekamo ienākumu, bet tieši šādā veidā tika argumentēta Valsts ieņēmumu dienesta kompetence pieņemt lēmumu attiecībā uz pieteicēju (*Administratīvās rajona tiesas sprieduma 9.–12.punkts*). Kasācijas instances tiesā iesniegtajā papildu paskaidrojumā, kā pamatoti norāda pieteicējs, Valsts ieņēmumu dienests turklāt ir pamatojis pieteicēja rezidenta statusu, atsaucoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" normu redakcijā, kas nebija spēkā laikposmā, par kuru ir nosakāms pieteicēja statuss.

Augstākās tiesas ieskatā, šis jautājums ir būtisks un noskaidrojams, pirms pārbaudīt konkrētu ienākumu esību un veidu.

Tā kā apgabaltiesa šo iebildumu nav vērtējusi, bet pārbaudījusi tikai konkrēto ienākumu esību, tas varēja novest pie kļūdaina lietas izskatīšanas rezultāta.

Ievērojot minēto, ir pamats apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

[11] Augstākā tiesa arī konstatē, ka pieteicējs kasācijas sūdzībā atkārto vairākus argumentus attiecībā uz pierādījumu pieļaujamību un novērtēšanu, kuri tika izteikti apelācijas sūdzībā, bet uz kuriem pēc pievienošanās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai apgabaltiesa sniegusi tikai vispārīgu atbildi, ka „pieteicēja pretargumenti, apgabaltiesas ieskatā, dienesta secinājumus neatspēko".

Tas liek apšaubīt, vai apgabaltiesa šos argumentus pēc būtības ir izvērtējusi. Izskatot lietu atkārtoti, apgabaltiesai citstarp ir jāvērtē, vai pieteicēja iebildumi par kļūdām pirmās instances tiesas veiktajā pierādījumu vērtēšanā ir pamatoti.

[12] Vienlaikus Augstākā tiesa vērš pieteicēja uzmanību, ka arī lūgumu pieteikšanā par lietas izmeklēšanu procesa dalībniekiem savas procesuālās tiesības jāizmanto godprātīgi. Tas nozīmē, ka tādu pierādījumu ievākšana, ko var veikt tikai tiesa un kas prasa ilgāku laiku, ir piesakāma laikus, un pieteicējam ir atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantam un Administratīvā procesa likuma 150.panta trešajai daļai jāpiedalās viņam pieejamo pierādījumu savākšanā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Augstākā tiesa

nosprieda:

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 5.septembra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai; atmaksāt /pers. A/ samaksāto drošības naudu 71,14 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese	R.Vīduša
Tiesnese	L.Slica
Tiesnese	I.Višķere